

LLIBERTAT, CREATIVITAT I VELOCITAT A L'EVEREST

MARC PINSACH

Esquí de muntanya | 22/05/2017

<http://www.marcpinsach.com/ca/blog/noticia/llibertat-creativitat-i-velocitat-a-leverest/>

Sempre he pensat que conviure amb en Kilian és una cura d'humilitat permanent. Un pot arribar a l'apartament de Tignes tot orgullós creient haver fet un gran entrenament que quedarà en no res quan ell entri per la porta amb el sac carregat de metres i torni a sortir al cap de poques hores per fer la sessió de la tarda. Un pot sentir-se orgullós d'haver guanyat una cursa, d'haver fet un Top-10 o de qualsevol altre resultat. Ara bé, tot s'acabarà quan pensis que en Kilian aquella cursa l'haurà guanyat repetides vegades. Segurament que a la cursa de Copa del Món on tu hakis fet -el dia que t'inspires- un Top-10 ell haurà guanyat. Però a diferència de tu -i de qualsevol altre que estiguis a la línia de sortida- a mitja setmana, enlloc d'estar-se a casa descansant amb les cames enlaire, haurà estat fent alguna activitat maratoniana a la muntanya -aparentment- desgastant-se. Un cop tu hakis acabat esgotat a final d'Abril la temporada d'esquí, necessitis descans i necessitis uns mesos per posar-te tímidament en forma per córrer ell amb quinze dies serà capaç de guanyar una maratón o una ultra de muntanya on els participants portaran temps entrenant-se específicament per allò. És més, aquell que un dia pugui arribar a guanyar la Pierra Menta, no guanyarà Zegama, difícilment guanyarà l'Ultra Trail del Montblanc i tampoc guanyarà el KmVertical de Fully. Em sembla recordar que en Kilian ha guanyat uns quants cops cada una d'aquestes curses que individualment elles soles ja justificarien tota una carrera esportiva de molts anys de dedicació específica i de sacrificis. Per tant, qualsevol resultat que fem els que portem un dorsal al pit està devaluat i és insignificant.

Ara aquesta cura d'humilitat arriba a les grans muntanyes. Del 21 d'abril - que es va acabar la temporada d'esquí de muntanya amb la famosa Mezzalama- al 21 de Maig -que en Kilian ha trepitjat el cim de l'Everest- només hi ha un mes. A part, durant aquest mes ha tingut temps de passar per algun lloc proper al cim del Cho Oyu. Molts en el seu lloc no haurien pogut reprimir la seva vanitat i haurien afirmat categòricament que havien fet el cim. A part, ha fet el cim de l'Everest sortint des d'on no surt ningú, respirant l'aire pobre d'oxigen que no respira gairebé ningú, utilitzant el material que no utilitza ningú, renunciant a unes cordes fixes que no hi renuncia gairebé ningú i amb un temps que no fa ningú. Un cop més aquesta activitat per ella mateixa ja justificaria tota una vida dedicada a l'alpinisme.

Arribats a aquest punt és una obvietat preguntar-se on queda l'èpica i mitificació que es fa de les expedicions a l'Himàlaia? Què en fem ara d'aquest relat grandiloqüent dels himalaistes? On deixem tots aquests superhomes que ens hem dedicat a construir? Si resulta que ja no cal estar tres mesos al camp base per fer el cim. Si resulta que no calen els camps d'alçada. Si resulta que en Kilian es pot permetre el luxe de regalar 20km abans de començar l'escalada a la muntanya. Si resulta que amb trenta anys ha pogut fer el que molts de nosaltres no faríem disposant de moltes vides per fer-ho. La lògica de l'alpinisme salta pels aires i amb ella tot un reguitzell de prejudicis.

A aquesta cura d'humilitat els que portem un dorsal al pit ja fa anys que ens hi hem acostumat. I qui no s'hi hagi acostumat pitjor per ell, perquè viurà amarga davant l'evidència dels fets. Ara toca que s'hi acostumi el món de l'alpinisme, perquè lluny de ser un problema és una porta oberta a la inspiració. La cura d'humilitat que suposa ser contemporani d'en Kilian és l'oportunitat de no creure's mai a un mateix massa important. És l'oportunitat de no relaxar-se. És l'oportunitat de voler -cadascú amb les seves limitacions i al seu nivell- inventar nous camins i voler-se superar. És l'oportunitat de no donar-li importància al resultat final. És l'oportunitat per haver-se de concentrar i gaudir d'allò que fas independentment del que aconseguiràs a canvi. Perquè ja hem vist que a canvi no hi trobaràs res que comparant-te amb en Kilian et pugui resultar autocomplaent. És l'oportunitat d'experimentar la voluntat de ser lliure, la d'aquell que no té hipoteques amb res ni ningú. O la d'aquell que tria lliurement les cadenes a on es vol lligar. És l'oportunitat de separar el que realment és essencial del que és accessori. És l'oportunitat per quedar meravellat cada poc temps amb l'exploració d'aquells camins que ningú havia imaginat fins al moment. I sobretot és l'oportunitat de veure possible el que fins al moment tothom veia impossible.